

5. Оберюхтин М. Проблемы исполнительства на баяне. - М., 1989. - 211 с.
6. Скребков С. Художественные принципы исполнительских стилей. - М., 1973. - 379 с.
7. Фейнберг С. Пианист. Композитор. Исследователь. - М., 1984. - 197 с.

SUMMARY

The article deals with the methodological and psychological aspects of the development of musical thinking of musicians in art higher educational establishments. The article dwells on the theory and practice of teaching music, new approaches to the problem.

ПРОБЛЕМА КОДИФІКАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ: ІСТОРИЧНИЙ ДОСВІД

Бовк Ю.Є.,

к.ю.н., заступник ректора з правових
питань

*Міжнародний університет «Рівненський економіко-гуманітарний інститут»
імені академіка Степана Дем'ячука*

На сучасному етапі розвитку України досить актуальним питанням є створення ефективної системи державного управління. Нова система державного управління може бути створена шляхом проведення адміністративної реформи, одним з напрямків якої є на-працювання сучасної правової бази, систематизація адміністративного законодавства шляхом його кодифікації. В свою чергу кодифікація адміністративного права повинна здійснюватись поетапно, за окремими сферами та інститутами адміністративно - правого регулювання.

З огляду на актуальність даного питання в наш час варто звернутись до історичного досвіду, адже ще в 1967 році, в межах другої кодифікації радянського законодавства був підготовлений перший варіант проекту Адміністративного кодексу УРСР. Підготовкою проекту займалися співробітники «Юридичної комісії при Раді Міністрів УРСР», яка була створена 23 березня 1963 року відповідно до постанови № 353.

Згідно з положенням про Юридичну комісію, затвердженим 31 жовтня 1963 року, основним завданням її діяльності було проведення роботи, пов'язаної з кодифікацією законодавства Української РСР, а також розробка за дорученням Уряду і попередній розгляд проектів законодавчих актів і рішень з питань нормативного характеру [1, с.113].

У відповідності з покладеним на Юридичну комісію основним завданням, вона займалась розробкою проектів кодексів УРСР, які стосувались різних галузей права. Так, зокрема в 1967 році, робочою комісією та відділом підготовки законопроектів і юридичних висновків, який очолював Сірош І.Л., була виконана значна робота по підготовці проекту Адміністративного кодексу. Наприкінці 1967 року, робоча комісія та відділ, відповідно до затверджених квартальних планів роботи на 1968 рік повинні були продовжити роботу над проектом Адміністративного кодексу « з врахуванням зауважень і пропозицій міністерств і відомств, виконкомів обласних Рад депутатів трудящих, наукових і навчальних юридичних установ [2, арк.2].

Розробка проекту Адміністративного кодексу УРСР була по суті другою ґрунтовною спробою кодифікації адміністративного законодавства України, за часів перебування її в складі СРСР. Перша була зроблена в 1922 - 1927 роках і завершилась прийняттям 12 жовтня 1927 року на другій сесії ВУЦВК десятого скликання Адміністративного кодексу УРСР. Введений в дію він був з 1 лютого 1928 року і складався з 525 статей, згрупованих у 15 розділів.

На той час крім УРСР, в жодній з інших радянських республік не було Адміністративного кодексу. В світі подібний акт діяв лише в одній країні - Португалії. Однак там він фактично регулював організаційні питання діяльності органів влади і не був адміністративним кодексом в повному розумінні цього поняття [3, с.51]. Діяв Адміністративний

кодекс УРСР 1927 року до кінця 30-х років. Офіційно він не був скасований, проте в подальшому його перестали застосовувати.

В 60-х роках, у зв'язку з ґрунтовними змінами, які відбулись в суспільстві, на порядку денному знов постало питання кодифікації адміністративного права. Перший варіант проекту Адміністративного кодексу був завершений в червні 1967 року, в його підготовці крім співробітників Юридичної комісії, взяли також участь вчені - юристи, представники прокуратури, Верховного Суду. Проект складався з 4-х розділів і 219 статей. В червні 1967 року він був розісланий в деякі міністерства і відомства, у всі обласні суди, обласні прокуратури, облвиконкоми, в юридичні навчальні заклади - всього в 60 установ [4, арк.71].

В цілому проект був схвалений, але поряд з цим, на 152 статті з 52 установ надійшли зауваження і пропозиції. На 66 статей зауважень не надходило.

1 квітня 1968 року, на порядок денний засідання Юридичної комісії було поставлено питання про результати розгляду зауважень і пропозицій, що надійшли від міністерств, відомств і інших організацій та наукових установ на проект Адміністративного кодексу УРСР. Доповідачем по цьому питанню був ст. консультант Битий С.В. [5, арк.1].

Найбільш суттєві зауваження та пропозицій узагальнено відділом підготовки законопроектів і юридичних висновків. Так, зокрема деякими установами було запропоновано готувати проект не Адміністративного кодексу, а кодексу про Адміністративну відповідальність, чітко дотримуючись при цьому проекту Основ законодавства Союзу РСР про адміністративну відповідальність [6, арк.71].

З цією пропозицією робоча комісія не погодилась. Члени комісії висловились за те, щоб проект кодексу широко охоплював всі питання адміністративно - правових відносин, в тому числі склади всіх адміністративних правопорушень, порядок розгляду, і вирішення скарг, не пов'язаних безпосередньо з адміністративним примусом. При цьому члени комісії керувалися тим, що, якщо навіть і будуть прийняті Основи законодавства про адміністративну відповідальність в тих межах, в яких існує проект Основ, Адміністративний кодекс УРСР не порушить загальних принципів кодифікації радянського законодавства. В одному законодавчому акті, на думку членів робочої комісії, буде консолідоване все діюче республіканське адміністративне законодавство.

Очевидно однією з причин розбіжностей по цьому питанню було те, що в той час відбувалось посилення союзних начал, мала місце централізація законодавчого регулювання, посилювалась уніфікація законодавства. Поряд з цим діяла відповідна конституційна норма. Так, зокрема, в Конституції СРСР 1936 року, яка була чинною на той час, зазначалось: « В разі розходження закону Союзної республіки з законом загальносоюзним, діє загальносоюзний закон [7, с.348].

Деяко інший характер мали зауваження членів Верховного Суду. Вони запропонували змінити редакцію ст.ст.1 і 2 проекта, зазначаючи при цьому, що « предметом регулювання Кодекса повинні бути не відношення в області державного управління», а «відношення в області адміністративної діяльності» [8, арк.72]. З цією пропозицією комісія погодилась.

Але, поряд з цим, на засіданні комісії окремими членами була також висловлена пропозиція про те, що предметом регулювання Кодекса повинні бути « адміністративно - правові відносини між органами державної влади, державного управління, відносини між цими органами і їх посадовими особами, з громадськими організаціями і громадянами» [9, арк.72].

Дана пропозиція ґрунтувалась перш за все на тому, що таке формулювання більш чітко окреслило б завдання Адміністративного кодексу. Слова « адміністративно - правові відносини,» на думку окремих членів комісії, чіткіше вказували, які саме права і обов'язки адміністративних органів і громадян повинен регулювати Кодекс.

Досить слушними були зауваження працівників прокуратури УРСР та вчених Сектору держави і права Академії наук УРСР. Поряд з іншими, вони стосувалися насамперед питань, пов'язаних з процесуальним порядком порушення адміністративних справ.

Заслуговували на увагу питання, які стосувались підвідомчості справ про адміністра-

тивні правопорушення. Так, зокрема, зазначалось, що в другому варіанті проекту Адміністративного кодексу не було чітко визначено підвідомчість справ щодо таких адміністративних правопорушень як ухилення працездатних громадян від суспільно - корисної праці та порушення правил використання земель. Під час доопрацювання проекту Адміністративного кодексу серед членів комісії виникла дискусія щодо того, чи необхідно передбачити в проекті, в разі потреби, проведення експертизи і чи слід регламентувати порядок її призначення і проведення. Поряд з цим статтею 177 проекту «Перевірка матеріалів адміністративної справи» було передбачено проведення експертизи за клопотанням правопорушника або іншої зацікавленої особи чи за ініціативою органу (посадової особи) уповноваженого розглядати справи про адміністративні правопорушення, в випадках коли для вирішення справи необхідно мати спеціальні знання. Оплату праці експертів та порядок проведення експертизи передбачалось здійснювати в тому ж порядку, який існував при проведенні експертизи по кримінальним і цивільним справам.

Дискусійним виявилось питання щодо того чи слід в проекті передбачити норму, в якій вказувалися б обставини, що підлягають з'ясуванню при розгляді справи про адміністративні правопорушення і які дані можна вважати доказами в справі про адміністративні правопорушення.

За наполяганням більшості членів робочої комісії було вирішено доповнити проект двома новими статтями: «Обставини, що підлягають з'ясуванню при розгляді справи про адміністративне правопорушення» і «Докази в справі про адміністративне правопорушення». Необхідно зазначити, що редакція окремих статей проекту Адміністративного кодексу була в значній мірі подібною до відповідної редакції « Кодексу про адміністративні правопорушення», прийнятому в 1984 році. Це дає, на нашу думку, підстави вважати, що окремі напрацювання робочої комісії по підготовці проекту Адміністративного кодексу були в свій час використані іншою робочою групою при підготовці « Кодексу про адміністративні правопорушення».

Проект Адміністративного кодексу було заплановано остаточно доопрацювати з врахуванням зроблених до нього зауважень, до 1 липня 1968 року [10, арк.65]. Але поряд з цим, як свідчать протоколи засідань Юридичної комісії, даний документ на її засіданнях більше не розглядався [11, арк.1, 60,102]. В той час, на нашу думку, він не міг бути прийнятий в тому вигляді, у якому був запропонований, адже, по-перше, суперечив Основам законодавства СРСР, по-друге-в одному акті об'єктивно неможливо одночасно здійснити кодифікацію норм адміністративного законодавства. На сучасному етапі, з огляду на необхідність проведення адміністративної реформи в Україні та створення нової правової бази, що регламентуватиме державне управління, варто вивчити історичний досвід.

В перспективі - в країні доцільно здійснити поетапну кодифікацію за окремими сферами та інститутами адміністративно - правового регулювання. Завершитись ця кодифікація повинна прийняттям єдиного, узагальнюючого Адміністративного кодексу у вигляді відповідних томів, кожен з яких повинен мати кодифікований характер.

ЛІТЕРАТУРА

1. Збірник постанов і розпоряджень Уряду Української Радянської Соціалістичної Республіки. -1963р. - № 10. -С.114.
2. Центральний державний архів вищих органів влади і управління України (далі ЦДАВО України).- Ф.4695.-Оп.1-Стр.91. - Арк.2.
3. Юридична енциклопедія в 6-ти томах. - К.- 2001. - Т.1 - 667 с.
4. ЦДАВО України -Ф.4695.-Оп.1.-Спр. 95.-Арк.71.
5. Там же.-Арк.1.
6. Там же-Арк.71.
7. Хрестоматія з історії держави і права України. За ред. В.Д.Гончаренка. - К. - 1997. - Т.2.-799 с.
8. ЦДАВО України. - Ф.4695. - Оп.1.- Спр.95. - Арк.72.
9. Там же.
10. Там же. - Арк. 65.
11. ЦДАВО України - Ф.4695.-Спр.96.-Арк.1, 60, 102.

АНОТАЦІЯ

Проблема кодифікації адміністративного законодавства є досить актуальною в наш час. Перша ґрунтовна спроба кодифікації була зроблена в 1922-1927 рр. і завершилась

введенням в дію з 1 лютого 1928 року Адміністративного кодексу. Застосовувався він на практиці лише до кінця 30-х років. Офіційно скасований не був. В 60-х роках була зроблена друга ґрунтовна спроба кодифікації адміністративного законодавства. Членами Юридичної комісії при Раді Міністрів УРСР підготовлено проект відповідного кодексу. Прийнятий він не був. На сучасному етапі, в країні доцільно здійснити поетапну кодифікацію за окремими сферами та інститутами адміністративно-правового регулювання.

АННОТАЦІЯ

Проблема кодифікації адміністративного законодавства актуальна в наше время. Первая основательная попытка кодифікації была предпринята в 1922-1927 годах и завершилась введением в действие с 1 февраля 1928 года Адміністративного кодекса. Применялся он на практике только до конца 30-х годов. Официально отменен не был. В 60-х годах была предпринята вторая основательная попытка кодифікації адміністративного законодавства. Членами Юридической комиссии при Совете Министров УРСР подготовлено проект соответствующего кодекса. Принят он не был. На современном этапе, в стране целесообразно провести поэтапную кодифікацію за отдельными сферами и институтами адміністративно-правового регулирования.

SUMMARY

The problem of codification of the administrative legislation is rather actual nowadays. The first real attempt of codification was made in 1922-1927 and was finished by activating the Administrative code in February 1-st, 1927. It was practically used till the end of the 30-th. It wasn't officially denied. It was made the second attempt of codification of the administrative legislation in the 60-th. The project of the corresponding code was prepared by the members of the Juridical commission of Minister's Council of the USSR. It was not adopted. Nowadays, it is it is used to do the phased codification by the separate spheres and the institutes of the administrative-legal editing.

НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНИЙ АСПЕКТ ЯК ОСНОВА БОЙОВИХ МИСТЕЦТВ

Анатолій Гірак,
факультет здоров'я,
фізичної культури і спорту

*Міжнародний університет «Рівненський економіко-гуманітарний інститут»
імені академіка Степана Дем'янчука*

Моральний закон лежить в основі всіх бойових мистецтв, перешкоджаючи зведенню їх лише до голої техніки боротьби, яка може легко стати технікою вбивства. Шлях бойових мистецтв - це шлях гуманності, який містить в собі загальнолюдські цінності. Тому він набуває вартості тільки при контактi з іншими людьми. Ось чому однією із важливих умов збереження гармонії між особистістю і суспільством є взаємна повага і свідомість.

Чемність - це не формальна ввічливість. В істинному значенні цього слова вона призначена для благополуччя, благоденства, фізичного і духовного спокою інших людей. Згідно вченню великого китайського філософа-практика Конфуція, чемність і повага до іншої людини є тим, що дозволяє цивілізованим народам керувати варварами. Він також говорив, що без знання ритуалу і правил етикету неможливо розраховувати на успіх. Багато висловлювань Конфуція мають особливе значення для тих хто займається бойовими мистецтвами. Він зауважує, що якщо людина смілива, але не чемна, то її недолюблюють, що любов до сили без любові до знань веде до божевілля, а любов до сміливості без любові до вчення - до безладдя.

Воїн живе в постійній небезпеці, де потрібні такі якості, як сила і сміливість, але світ зневажає грубих і неприємних людей, які покладаються тільки на ці якості. Звідси така неприязнь до тих молодих практиків бойових мистецтв, які застосовують своє вміння